

I TI, KAFARNAUME!

(Luk. 10, 1; Mat. 11, 30)

U pokrajini Pereji imade dobrih ljudi. Isusovo putovanje kroz njezina sela i gradiće jest misionarsko putovanje. Svagdje treba da se najviše vesela vijest—Evanđelje. Ali Isus ne može sam taj posao svladati. Ni dvanaest Apostola mu nije dosta. Zetva je velika. Treba pomoći. Zato Isus odmah, čim je prekorao granice Pereje, bira iz čete svojih pristasa sedamdeset i dva učenika. I šalje ih kao misionare u različite krajeve, da propovijedaju Evanđelje i liječe bolesne.

Kad jedna majka šalje svoje dijete u daleke krajeve, njezino je srce siti, da mu dađe dobre savjete. Tako je bilo i kod Gospodina, kad je sino svoje vjerne učenike. Apostolski je posao njima bio sav nov. Zato im dađe cijeli niz pravila, kako će se vladati. On kaže i to, da ih šalje kao ovcu među vukove. Oni će imati uspjeha, ali i neuspjeha. Kako je to kod Učitelja, tako će biti i kod učenika.

Kako je bilo kod Učitelja? Koliko li su mu nezahvalnosti pokazali naročito gradovi — Korozain i Betsaida, Tir i Sidon, pa onda Kafarnaum. Zato se Gospodin oborio na njih.

Daleko na drugoj strani jezera leže kao tamne točke gradovi Korozain i Betsaida. Koliko li je puta Učitelj pun ljubavi posjetio te gradove! Koliko li je puta ondje propovijedao i čudesa činio! Ali uzalud! Kad je Učitelj oba nezahvalna i nevjerna grada gledao pred sobom i razmišljao o njihovoj u nebo vapajućoj krivnji, tada se pokazala u Njemu sveta srdžba. Zaboravio je na svoje učenike, koji su pred Njim stajali spremni na put.

Sva je dobrota tada u Njemu bila potisnuta natrag. On je bio onda samo sudac. Prijeteći je klicao, proti tim gradovima: »Jao tebi, Korozaine! Jao tebi, Betsaida! Kad bi se u Tiru i Sidonu bila dogodila čudesa, kakva su se dogodila u vama, oni bi bili odavno ležali u vreći i pepelu pokore. Ipak će Tir i Sidon na sudu smokljavije proći nego li vi.

Zakrvarilo je srce u Petru i Ivanu, kad je Gospodin izrekao ovo preklestvo. Betsaida im je bila rodno mjesto. Ali oni nisu mogli drukčije, nego dati Gospodinu pravo. Korozain i Betsaida su Ga kao nevjernici odbili. A kako je bilo u području Tira i Sidona, u zemlji pogana? Da li je Gospodin samo jednoga vjernika stanovnika našao u Korozainu i Betsaidi, koga bi mu prihvatila siromašna Kananajka? Tamo bi ljudi Isusa na rukama nosili i priznali Ga, da im je dao toliko blago svoje ljubavi i svemoći, kao što je dao u ona dva grada Korozainu i Betsaidi. Zato je pravedna njihova osuda.

Daleko dolje na jezenu vodi se još jedan drugi grad — Kafarnaum. Kad je pogled Gospodina »kao na

Njegovu gradu, bljesnulo je u Njegovim očima. Njegov je glas zagrmlio kao grom: »I ti, Kafarnaume, zar ćeš se dići do nebesa, do pakla će te oboriti. Jer da su se dogodila u Sodomu čudesa, što su se dogodila u tebi, ostala bi do danas. Ali vam kažem: Lakše će biti zemlji Sodomskoj na sudnji dan, nego li tebi.»

To je bila strašna riječ na taj grad. Ali je bila zaslužena. Kafarnaum je bio drugi zavičaj Spasiteljev. Nigdje, niti u Jerusalemu, niti Spasitelj toliko propovijedao, toliko dobra podijelio i toliko čudesa učinio, koliko u Kafarnaumu. Kad je nastupalo veče, donosili bi Mu sve bolesne i opsjednute i On bi ih izliječio. Tamo je ozdravio kneževa slugu. Tamo je uskrisio kćer Jairovu od smrti. Nema ulice ni kuće, koja nije primila dobročinstvo od Njega. Tamo u Sinagogi držao je svoje divne propovijedi. Što je još više mogao učiniti tom gradu? On ga je do neba uzvisio. Usprkos svemu tomu stanovnici Kafarnauma više su slušali riječi nevjernih protivnika, koji su ovamo dolazili iz Jerusalema, nego li glas Mesije i Dobročinitelja. Usprkos Njegovim čudima i milostima, dali su se pobunili i od Njega odvratili i bili mu neprijatelji. Konačno je dotrajava ustrpljivost Gospodina. I okrenuo je leđa Kafarnaumu. Izrekao onaj strašni: Jao! I ti, Kafarnaume,

zar ćeš se dići do nebesa, do pakla će te oboriti.»

Kletva se Gospodinova ispunila. Gdje ste ostali, Korozaine i Betsaido? U potresi ste nestali. Više se ne zna, gdje ste bili. Kamenje, trnje drač, močvara i pustoša su vas zauvijek pokopali.

A Kafarnaum? Ni kamen nije ostao na kamenu od njega. Nema mu više ni kćer ni vila ni ulica. Nema ni traga ni glasa. Naokolo leže mrtvi brežuljci. Na njima nema ni vinograda, ni vrtova, ni drveća. Samo kamen i pijesak. Prije su cvatuća polja donosila obilnu žetvu pšenice. Danas se iz grma i močvara diže kužni zrak i otrovna groznica. Siromašni beduini prave i doskora dižu svoje šatore. Ni palme ni pinje više ne daju sjene. Sunce nemilosrdno žerje rijetke putnike. Gdje je bila Sinagoga, leže ruševine. A to je kamenje slušalo riječi Gospodineve: »Ja sam kruh života. Ali je čulo i bunu mnoštva: »Kako nam taj može dati svoje tijelo za jelo i svoju krv za pivo.

Ovdje kao da leže kamene tužbe na nevjerni narod iz Kafarnauma. Kafarnaum je stigla kletva. A ljudje? Ipak će Sodomitani bludnici, koje je vatra spalila, a grešni njihov prah Mrtvo More progutalo, bolje proći na Sudnjem danu nego li Zidovi iz Kafarnauma, koji nisu htjeli vjerovati. Tako je Gospodin rekao.

MOJ DADA!

Dok tamo jutrom svud okolo vlada, ustaje, molj se, na posao ide moj dragi dada.

Kač' rani sunce, i kad rosa pada, za plugom već davno ore moj dobar dada.

Od rane zore do sunca zapada za me se znoj i muči moj dragi dada.

Kad zvono o podne zvonj, — sunce peče tada, — u znoj, sklopljenih ruku blagoslov moll moj dragi dada.

Uveče kad mrak sve u mreže svoje hvata, umoran od posla kući se vraća moj dobar dada.

Jedan dan kod Svetog Oca

Već je stariac Simeon u hramu preokao, da će Isus Krist biti jedina na uskrasnuće, a drugina na propast, te da će biti znak, protiv koga će govoriti. I doista Isus Krist je bio za jedne blagoslov, sreća, uskrasnuće, a za druge propast. Niko ne dijeli njegovu sudbinu tako nježno, kao njegov vidljivi namjesnik na zemlji, sveti Otac Papski.

Dosta je samo jedan dan zaviriti u njegove odaje. Koliki smu onamo svaki dan, da mu se poklone, da mu iskazuju svoje štovanje i svoju ljubav. Uzimno u ruke njegov rinski dnevnik, pa čemo svaki dan ostati zapanjeni nad izljevima štovanja i ljubavi na pr. uzimno broj od 8. srpnja o. g. Kod njega vidimo u pehlohdina ne samo rimske kardinale, razne biskupe, svećenike, redovnike i redovnice, koji se pomnože spominju, nego i brojne svjetovnjake iz svih krajeva svijeta. Tu je princ Albert de Ligne sa suprugom, sućvornik Atanasio Suarez, a obitelji, tu je Abdel-hamid Serag Edin

Bey sa suprugom. Tu su profesori i studenti, časnici i vojnici iz Udruženih država sjeverne Amerike. Tu su hodočasnici iz Wigana u Engleskoj, tu su radnici i učenici s Malte, tu je grupa hodočasnika iz Austrije. Tu su hodočasnici iz San Paula u Braziliji. Tu su pojedini vjernici iz Francuske, Švicarske, Njemačke, Belgije, Holandije, Meksika, Kube, Urugvaja, Kolumbije, i to sve u jedan jedini dan! I još sveti Otac može da primi ogromnu grupu seljaka iz Napulja i da im odriči prekrasan govor, koji donosi na drugi mjesto. Doista štovani i ljubljeni od mnogih.

RADIO PRENOS SREDOVJEČNE DRAME. Vatikanški radio prenosi je dne 18. srpnja o. g. sredovječno svetu dramu »Miracolo del Corporale«, sastavljenu od nepoznatog pisca 13. st. u Orvietu. Ta se drama izvodila i pred katedralom u Orvietu prigodom kongresa svete drame.

Počeci pobožnog života

Ako se koja duša hoće a pravom voljom posvetiti službi Božjoj, obično joj je u početku pobožnost draga i ima dosta duhovnih utjeha. Ovakvo ugodno stanje potrebno je na početku, da se lakše svladaju prve poteškoće na putu kreposti. U tom stanju osjećaju takve duše jaku pomoć milosti, koju ih jača da ne klону, pa zato postizavaju svoje pobjede bez poteškoća. One su svjesne svoje velika napretka, i is te svijesti rada se velika lakota u vršenju kreposti, ili ako još ima poteškoća, rada se osjetna i snažna revnost, koja nadvladava svaku zapreku.

Ipak ovo stanje ugodnosti ima svojih pogibli i nesavršenosti. Naprezanja, pobjede, kreposti, pobožna čuvstva, što ih duša osjeća, stvaraju u njoj malo pomalo samodopadanje i oholost tako, da bi napredak u krepostima bio nemoguć, ako bi stanje ugodnih čuvstava i dalje vladalo u duši. Zato joj Bog uzima slatkoću i ugodnost, na kuo da bi joj bilo uzeti svoju milost i kreposti, koje je dosada stekla, nego mu je angana, da tu dušu čvršće i tješnije sa sobom poveže.

U takvim se časovima čovjek u prvom času obično ne snalazi. Misli, da je sve izgubljeno, te mu volja i hrabrost klone. Svoje dužnosti vrši preko volje, plaši ga smanjenja poteškoća, muči ga žalost radi nestale revnosti, te mora da sa strpljivim Jobom uslikuje: Tko će mi dati, da mi se vrate prijašnji mjeseci, dok me je Bog štatio? I tako se uvlači u dušu nemir.

Pa ipak se ovim kušnjama polažu u duši sigurni temelji pravoga mira. Takve kušnje hvataju glavni našeg neprijatelja, oholost, za vrat u zadržan njegovu skrovitost i bescuju ga van. Jedan pobožni misla kaže: Gotovo svi, koji žele Bogu služiti, misle na svoju vlastitu korist. Oni hoće, da dobivaju, a ne da gube, da imaju utjehu, a ne da trpe, da posjeduju, a ne da oskudijevaju, da rastu, a ne da se umanjuju, a ipak se sav unutarnji život sastoji u gubicima, žrtvama, oduzimanju, umanjenju, odricanju i nestanku darova Božjih, da bismo tim više samo uz Boga prionuli. Dokgod se ne predamo potpunom poništenju, ne možemo postati žrtva paljenika, koju ima da sažehe ljubav božanska. Ne možemo unići u život čiste vjere, a da se ne odrekne svoje vlastite mudrosti, ne možemo postati kao djeca, a da ne postanemo u vlastitim očima maleni.

Ako hoćemo pripadati Bogu samo toliko, koliko nam, dok mu slušimo daje i dosti i utjehe, jednaki smo onoj i svetini iz Evanđelja, koja ide za Isusom ne radi Njegove nauke, već radi čudnovatog umnoženja ljube. Mi govorimo s Petrom: Gospodine, dobar nam je ovdje biti, načinit ćemo tri sjenice! Ali kao ni Petar ne znamo, što govorimo. Opiti slatkočama Tabora ne razumijemo muku Božjeg Sina i ne slijedimo Ga na Kalvariju. Mi bismo htjeli rasvijetljenja, i ljepa i slatka čuvstva. Duh nam hoće vidjeti i razumjeti, a srce čutiti i osjetiti.

A ipak je potrebno, da nam se krepost iskusa i pročisti. Mi smo naime skloni, da je pripisemo svojim zaslugama, a ne milosti Božjoj. Zato nam Bog oduzima milost, da vidimo, kako bez Njega ne možemo ništa postići. I kad to uvidimo, vratiti će nam je još u obilnijoj mjeri. Ni malo se ne oslonimo na sebe ni na ono, što osjećamo, što sebe stvaramo, sredi pripisujećmo, što je ugodno, vanjsko, izvanredno. Oslonimo se samo na Boga po čistoj vjeri i jednostavnosti Evanđelja. Primaljmo utjehe, što nam ih Bog daje, ali ne objesimo srce o njih. Utjehu su miljeke, kojim se djeca, hrane, a kad nam ih Gospodin oduzme, spominjemo se, da nas više ne smatra djetetom, nego sposobnima za viši duhovni život. Kad nestane utjeha, znajmo da nam je sam Gospodin pristupio bliže, i On hoće da se samo Njime bavimo i da ljubavi se svega samo Njega uzamemo za svu svoju sreću, utjehu, radost i slatkoću.

Zato kad nestane žara revnosti, zabvalimo za to Bogu, i nesmetano vršimo dalje svoje pobožnosti i dužnosti. Tako se bogatano dižemo u sferu čiste pobožnosti bez natribe svojih želja i svoje sebezaljublja.

ZABORAVNOST

Još kao dječak smo se rado ispričavali: »Ah, ja sam na to zasvim zabravio... I držali smo, da to unajmluje ili posve diže našu krivnju. Ali nam to nije koristilo. Često smo za zaboravljivost dobili dosta otru kazu.

Makar se kod zaboravnosti prednjačeva, da nije bilo svjesno ali volje ni osjećanja, imamo najviše osjećaju se usliknu na napačita, ako je zaboravio načiniti svoju zadaću. Niti je voljnika minuo satvor, ako je zaboravio svoju poštu. Niti se šteti blagajnika, koji je zaboravio ključ u blagajni. Niti se ne oprašta pjevaču, koji je zaboravio doći na pokus.

Zaboravnost bude kažnjiva ili se sama kažnjava. Zaboravljivi klibošan, na stolu ostavljeni vojni red, u džepu zaboravljeno pušnu pištolu, osobe obožne sa sobom nosi dosta očevidne gubitke, a možda povrh toga i izrugivanje i kažu. I tebi je poznato sv. Augustin, jer on obuhvaća sve broj silka svih vrsta. On je jedna ogromna knjiga ili neizmjerivo velika bilježnica, koja sve bilježi, što ulazi kroz vrata sjeti i što je naša duša primila. Ništa od toga nije izgubljeno, nego je sve vjerno sačuvano. Nijedan zvuk nije nestao, nijedan miris se nije izgubio, nijedna se silka nije izbrtala. Sve može ponoviti pamćenje. Ono je savršeno ponavljač svih utisaka, nego li je to ikoli zvrtnik. Ono je kao stroj, koji ponavlja, na temelju snježenja, što je u nj rečeno ili u njemu zazvučelo. Sv. Augustin isporučuje vraćanje predodžaba u svijest s prizivanjem životinja, kojima se hrana ponovo vraća, da je ponovo obrađuju.

Mi razlikujemo dvostruko sjećanje: nesvjesno i svjesno. Nesvjesno nas usposobljuje, da bez promišljanja ponavljamo i vrlo spretno mehanički opetujemo ono, što nam služi za održavanje, hranu, ugodnost i priyatnost u tijelu. Svjesno kod sjećanja je svjesno, samo razumno biva i njegova je duševna sposta slusačica. Kao što je u našem sjećanju i s njima kombinirano t. združujemo ih. O sjećanju su ovisne sve duševne sile, to su ovisne o većem ili manjem njenom savršenstvu. Te su sile: razum, moć prosudivanja i zaključivanja. Iz ovoga se vidi, kako je veliki dar Božji dobro pamćenje.

Ako nam je sjećanje iščezlo, te nije prisutno ili se ne može snaći, onda nastaje zaborav. Još se ne može kazati, da je takvo sjećanje zauvijek izgubljeno, jer ako se tražimo nazad, sjećanje se može zaboraviti. Ono nije prisutno u našoj svijesti, ni se ne možemo njega sjetiti i dovesti ga u naša sjetila. Zaboravili se može namjerno ili nenamjerno. To može biti gruba pogreška i grijeh, ali može biti i krepost. Ako namjerno zaboravljamo zla, koje nam se dogodilo ili napravilo, koja nam je počinjena, to je plenišitina, velikodušnost, duševna jakost. Ako zaboravljamo dobročinstva, obećanja, dobre odluke, jer smo ih zapisali u pjesak, a ne u kamnu i ne i tekli ih u osjetliki svoj srcu, onda je to nezahvalnost, nevjernost, nisko mišljenje.

Zaboravnost je previše laka i uobičajeno zaboravljanje. Ono je slabost naše moći sjećanja, koja poput rešeta ili sita, ne može zadržati nikakve vode, tako ni ona ne može držati ni sačuvati nikakvog sjećanja. Dobro sjećanje laka prima, sigurno čuva i pouzdano povraća stvari, koje smo vidjeli, čuli ili osjetili. Zlo sjećanje nema niti trajnosti, niti jasnoće niti reda. Zato se malo sjećanje se može povratiti na odgovornost kao što se to može otkriti dobro sjećanje za svoj zaborav u izvjesnom i važnom slučaju.

Zaboravnost je kronička slabost, i mora se kao s takvom postupiti blago i ustrijblivo. Psiholozi i liječnici su mnogo istraživali problem većega ili manjega pouzdanja u sjećanje. Jedni hoće to protumačiti čistim telesnim raspoloženjem i nazivaju zaboravnost »oboljenjem površinskih suspaničke mozga«.

Istina je, da zaboravnost može biti posljedica bolesti ali se to ne može općenito kazati i tako je ispričavati. Niti se ne snide svaku moralnu krivnju prebacivati na telesno raspoloženje, jer bismo onda morali sve kradljivce i sve ubojice tako ispričavati. A to bi značilo razoriti svaki moral i pretvoriti sve kaznene zavode u bolnice i ludnice.

Ponovno dobivena sreća

Bilo je to nekoga poslijeopodneva u predproljeću zadnjih godina. Svijetu, topli sunčev sjaj učinio je dan blagdanom vjebadi u prirodu mlado i staro. Srećošu sišli svojim putem poput kakve nepravilne procesije. Na širokoj cesti najednom prestade šetnja, stvorila se mala skupina, koja se brzo povećala. Na lijevoj strani ceste stade mrtvačica auto o torenim vratima, a i na kući pred kojom se zaustavio, vrata su bila širom otvorena. Poslije nekobila časaka dođoše iz kuće četiri u crno obučena čovjeka s teškim mrtvačkim lijesom. Vješto, kako oni obično obavljaju taj posao, digoše lijes u kola i zatvorila se njemu vrata. Za jedan trenutak auto pođe u pravcu: groblja. Čovječiji život dospio na konac, čovjek se je morao rastiati s kućom, u kojoj se rodio i uživao radost i tripi patnje, krenuo na zadnje putovanje, odakle nema povratka.

Ljudi, koji su preko volje prekinuli svoju šetnju, išli su dalje svojim putem, nešto laganije nego li prije, nešto tiše, ozbiljnije. Srećoš se smrt. Onu, koja nije bespodelna ni u lijepu predproljeću nedjelju. Dok mladi život buja u svim stambima i grmovima i oranicama i dok se ljudi vesele proljeću, na vratima diže ona svoje žrtve. Ljudi, čije su se oči upravo još bezbrinjo smijale, gledaju zastravljeno jedan u drugoga. Kada su ja postali njezinom žrtvom? Kad će ona nas pograbiti jednog za drugim? Nije li smrt najstrašniji neprijatelj, što ga čovjek poznaje? Nije li to najuznasniji riječ što je posjeduje ljudski govor?

Ne, ona nije najgori neprijatelj, što ga imamo. Mnogo nam je goru neprijatelj njezin otac, a to je grijeh! Ljudski govor imade mnogo uznašiju riječ od »smrti«, a to je riječ »griješ«. Za čovjeka, koji je prost od grijeha, smrt uopće nema više

ništa strašno. Bilo je ljudi, koji su se sr smrću igrali kao e-šlateljem. Sveti ju je Franjo nazivao »sestricom« i naravno joj dobrodošlicu. U zadnjim časovima, u svojoj pjesmi, Bratu, smrtu nadodao je i jednu kritiku »Sestrici brat Andeo i bran moralu su pred njim bio i svjetlo i bran. Ljudi svedeno pjevati pjesmu suncu, a u zadnjim rečima i on je složio svoj glas s njihovim: »Hvaljen bud, Gospodine, radi se strice! smrti! No s grijehom ne može se čovjek šaliti. Gdje prebivaju grijeh, tu nema nikakve radosti. Jednom je opazio Franjo, da je jedan od njegovih drugova snuđen. Svetac ga zapita, da li je pao u grijeh, pred Bogom on može sve uređiti. Nije mogao zamisliti koji drugi razlog, a kojega da čovjek bude saostan. Grijeh je najstrašniji nesreća, koja čovjeka može snaći, i zapravo jedina nesreća.

Mi uviđamo baš u tome beskraju ljubav našega Spasitelja, što je svladao ne samo smrt, već što je skrio vlast i grijehu. On je došao kao Janje Božje, koje diže griješe svijeta (Iv. 1, 29). U Njemu imamo otkop Njegovom Krvlju, oproštenje griješa (Kol. 1, 14). I iz grozne noći pripravi svoje oko prema okupljalske vjere, a kao raskajan ude u se je svoje griješe ispovjedio onima, kojima je Spasitelj rekao: »Što god razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebu« (Mat. 18, 18). Možda ove priproste reške čita jedan ili drugi, koji jeca pod pritiskom teških griješa, a nije našao snage, da teret stresa sa sebe, nekada danas ispod ruševina grijeha opet iskopa dobro volji, koja ipak još leži sasvim duboko u njima. Pa kad bi njegova duša bila crvena od grijeha kao škredit, postat će opet bijela kao snijeg (Iz. 1, 18). Milost Božja spojena s tvom dobrom voljom, prijatelju, učinik će čudo. Granut će ti jutro novoga života.

ŽUPNI POMOĆNICI

Poznato je, da su danas u doba neslužbe svećenstva župnici preopterećeni poslom. Jedan francuski župnik na teškoj župi, a bez kapelana, znao si je pomoći. Našao si je dobre svjetovnjake, koji su mu pomagali u dušobrižničkom radu. Nazvao ih je Marijina Legija. I on je znao reći: Sada mi je lako, imam 300 kapelana! Taj način poprimili su i drugi, pa su si također stvorili Marijina Legija. Evo što piše jedan katolički župnik u Madrasu u Indiji: »Imam župu od 2000 duša, dok imaverjeka u župi 50.000. Imadem jednu jedinu katoličku crkvu, dok: protestanti imadu šest, muslimani četiri, a indijake slijede 35. Kad su mi rekli, nek ostanjem Marijinu legiju, prihvatilo sam prijed-

log sa zanosom. Marijina Legija se osnovala, živi i radi. U kratko vrijeme, što imadem Legiju, konvaldirano je 20 nezakonitih brakova, 85 osoba odučilo je vršiti svoje vjerske dužnosti sv. Mise i ispovijedi nakon mnogo godina nemara, 20 djece izvedeno je iz inopovrških škola, da pohađaju katoličku, mnogi polaze ne samo u nedjelju, nego i u tjednu na sv. Misu dnevnih Pričesti imadem 160.« Takvih primjera imade slijaset. Revni svjetovnjaci mogu izvanredno koristiti župniku u duhovnoj pastvi. Takvi su bili prvi kršćani, koji su svi bili puni apostolskog žara. Crkva je rasla na taj način i posred najžešćih rimskih progona.

PODLISTAK

KRIŽ NA PLANINI

I. Tri velike planine zatvarale su usku kotlinu, u kojoj se smjesticu ljupko i pikantne scene. Konačno su bile popuštale i namaknute jedna od druge, a među sobom bile su porazene bijelom, uzanom estom. Nekako u sredini sela sakrila se između visokih borova mala crkva. Poljski putelji lagano su se dizali preko malih brežuljaka, dok se odjednom nisu izgubili u šumi borova, što su se smjestili na podnožju onih triju gorastosa, što zatvaraju dolinu.

Bilo je prekrasno sunčano jutro. Iza istočne planine podiglo se sunce, a njegov se sjaj kao zlatan sag prelio cijelom površinom. Sa zvonika male crkvice odjeknuo je Angelus-Podravjenje. Zvukovi su se predizivali svijetlom jutra i mirisom šumskih ciklana.

Upravo, kada je zvonu posljednji puta udarilo, kraj crkvice je prodao Branko. Možda je ne bi ni pogledao, da ga put nije proveo tok duje. Vrata su bila širom otvorena, ali on nije ni pomislio, da posjeti Spasitelja. Za njega crkva već odavno nije ništa značila. Prolazeći, zapazio je crveni trak vječnog svijeta, ali

sva je to za njega bilo nešto suvišno, daleko, zaboravljeno. Branko je bio prvi tko, čiji nije posjetio Gospodina u ovoj crkvi.

Daleko je već odmakao. Već se počeo i uspinjati goraskom stazom svome cilju. Iskusni planinar brzo je odmicao sve više, da u svoj dnevnik zabilježi ponovno jedan uspjeh. I konačno se dohvatio onih prvih grebena planinskih kosa. Kada se uspeo na malu čistinu, pred njim se pružio put lagan i udoban, ni najmanje privlačiv za gorljivog planinara. Ipak, znao je, da ga iz toga još teka jedan stani uspon, a tada će se naći na željenom visravnu, u kojoj je toliko stisao.

Što je dalje koracao, činio mu se, da kuje neki sum. Nebo je bilo vedro, bez jednog oblačica, a ni vjetar nije uznemirivao prirodu. Zaustavljao se svakoga okriřta, Postalto mu je nekako nevoljko priduš, jer je buka bila sve jaća, a uzroka nije mogao pronaći. Usporio je korake, oprezno gledajući sad lijevo, sad desno. Odjednom je stao. Nekoliko koraka pred sobom opazio je veličanstveni prizor. Veličanstveni slap padao je niz klisura. U tisuku, boja lutarnjeg unca predlivaše su se kapljice. Voda je padala uz neprestani jak šum iz dvadeset metara visine. Prizor je bio veličanstven i strašan. Branko je stajao nad ponorom, karno je ponirao slap, i nehotice je pomislio, što bi s njim bilo, da padne unutra... Dugo je stajao kraj slapa, tznadnane nepredvidenom ljepotom. Nesvjesno je pred tim gorastom skinuo šetir, a zatim prošaptao: »Kako je veličanstvena i bogata priroda! Ta tako je gospodar

Gdje su uzvanici?

Svadba je gotova, reče kralj u lesovo-vo pričl, ali gdje su uzvanici? Razdođe se neki za poslom, neki za zabavom, lakomlano zaboravljajuć, da je svečanost pripremljena za njih. I mislili su, da je važnije zadovoljiti trenutnim interesima, koji su ih povukli, nego poslušati poziv u velikome danu.

O, doberi kralju, Ti, koji nas pozivaš i jučer i danas, a zvat ćeš nas i sutra, ukoliko bude sutrajnja dan još postojao za nas, kako si beskrajno milosrdan i strpljiv! Koliko si nam vremena ostavio, da čujemo Tvoj glas! Koliko si nam mogućnosti pružio, da se pripravimo za najveću radost, da dođemo Tebi u ruku svadbenom. Svakome od nas govoriš, da je važno biti, Svakoga od nas govoriš, da je svojim danom, svakome od nas pripravio si nepropadljivi poklon vječite sreće. Zar da se ogledamo Tvojem zovu. Zar da pustimo, da nam zarobe srca vardjivi dozivi kratak, ljudskih omama? Sto će nam zamijeniti početak u Tebi. Sto će nas ispuniti takvom milinom, kojoj ne ču-nu da ostati talog gorke? Prijatelji ovoga svijeta ljudi su slabi i nepostojani, oni su siromani i kada smatraju štu su bogati, njihovi pokloni ubogi su i maleni, sve ako ih i orjiven velom burzija. Naši su pozivali u ovome danu na zemlji, ali zadržalo ih, kakva će biti njihova vrijednost, kada se pokušaju pred Tobom? Osjećano, kakve vrednote predviđuju naše kratko trajanje u ovome svijetu. Znamo, da su to samo oni naši osjećaji i ona naša djela, koji su prošli našom težnjom za Tvojom istinom i pravdom. Znamo, da žive samo oni naši napori, koji su zavrili povuče Tvoje mudrosti i dobrote.

Gdje su uzvanici? Vječni kralju, dolazimo Tebi, šetiri Tvojih darova, koji jedino mogu smisliti dušu. Dolazimo sretni, jer nas Ti zoveš, jer najljepšiji među nama pred Tobom su uzneseni u životu novome, ako su Ti ostali vjerni u ljubavi svojoj. Mi, sirote na zemlji, ali uzvanici Tvoji u vječnom Tvojem domu.

PROSLAVA 25-GODIŠNJICE proglašenja sv. Teresije od Djeteta Isusa. Zaštitičom katol. mislija i svih mislonara održat će se u Karmelskoj crkvi U BREZOVIĆI KRAJ ZAGREBA u nedjelju 5. listopada o. g. zajedno s proslavam blagdana sv. Teresije.

Konvencionalna Misa u 8 sati. Svečana Sv. Misa i propovijed u 10 sati. Između toga šetir sv. Mise: Poslije podne u 12 sati, propovijed, »Tebe Boga hvalimo« i svečani blagoslov s Prsvetim Otajstvom.

POZIV BOGOSLOVI ZAGREBACKOG SJE-MENITACA POZIVAJU SE, DA SE POVRATE U ZAVOD DNE 9. LISTOPADA 1932. DO 7 SATI NAVEČER.

te prirode? Ona je mrtva materija, a ipak je puna života? Obrisa je znoj s čela, kao da je time htio ukloniti i sve nepozeljne misli. Još jednom je pogledao na slap i pošao dalje...

Počelo je posljednje uspinjanje. Zrak je postao hladniji. Branko se lagano, ali sigurno penjao. Kada god je pogledao, tu je motrio ljepotu azurnog neba i divnih planina. Još malo, još samo malo, i on se našao na vrhu. Stajao je na obrtici. Uzeo je dalekozor i pogledao na susjedne vrhove. I opet mu je dušu opolila ona ljepota, koja ga je obuzela i tako kod slapa. Osjećaj pobjede nad novim osvojenim vrhom puno mu je grad. A ipak, kraj svega toga osjećao se sitkano i njezak nad reñaljalnom prirodom. I morao se namršiti na misao, koju su mu toliko puta naglašavali: »Čovjek je gospodar prirode«. Dobro je znao, da je to pravilo samo djelomično, jer se zalista osjećao nemoćan prema divu, na kojem je stajao, prema utornu nebu, kojega je motrio... »Ta zar nema nitko veći od nje?« U taj se čas okrenuo. Za njim na uzvi nje stajao je križ. Ljudi, je priključio još živoga kralja i svaki, koji je stao pred Raspetim, svruse se s njegovim pogledom. I Branko se to dogodilo, kada se približio do podnožja križa. Stajao je pred Onim, kojega je on već davno zaboravio. Ovdje na planini, gdje nije bilo nekoga, osim Raspetoga i njega, činilo mu se, da ga je taj zaboravljen Krist upravo ovome pozvao, da se srećnete s Njim. I Branko je pomislio na one dane, kada je kao dječak svakog prvog petka primio sv. Pričest. Obavilo je veliku devetnicu Spasa, jer je o tome vodila računa njegova majka. A kada je ona umrla, ostao je sam u oluji života.

XVIII. Nedjelja po Duhovima

1. X. 1925.

Današnje sv. Ewangelje (Matej 9, 1-5) pripovijeda, kako je Isus oprostio grijehe uzetomu, vidjevši vjeru njegovu i omlj, koji su ga donijeli. Neki su se žalili: "Budući Isus je samo njihove misli, pa reče: Da znate, da Sin čovjeki ima na zemlji vlast oprastati grijehe, — tada se okrene uzetomu i reče: Ustanu, uzmi postelja svoju i idi kući svojoj. I uzei čovjek ozdravi. Ljudi, koji su to gledali, slavili su Boga, koji je dao ljudima takvu vlast.

I. Reče uzetomu: Uzdaj se sinko, opustaju ti se grješni! Isus najprije liječi dušu, a onda će tijelo. Često su naši grješni uzrok bolesti, ili izravno, ili neizravno. Izravno, na pr. neuzmjerenost u jehu i piću dovodi do oboljenja. Neizravno, od grijeha je bolesna duša, a kako je ona u uskoj vezi s tijelom, to onda oboli i tijelo na najslabijem svom organu. I kad se odstrani bol duše, grijehe, nestat će polaganom i telesnog oboljenja. Zato Isus najprije oprasta grijehe. No sad je nastao zaplet: neki su se sablaznili.

2. Neki od književnika pomislila u sebi: Ovaj ljudi književnik za znači da samo Bog ima vlast oprastati grijehe, da kako sad ovaj čovjek ovdje oprasta grijehe i privraća si vlast božansku? Tako što znači hullit na Boga. — Farijezi su vidjeli veđ toliko čudesa Isusovih i čuli bezbroj Njegovih izvaja o Njegovu božanskom poslanju, pa ipak nikako nisu vjerovali. Srce im je bilo tvrdo i neprobno, te milost saznanja i vjerovanja nije nikako mogla da proдре u nj. Ostali su slijepi u glavi, pa su imali zakoni da bi ovaj čovjek mogao biti Mesija. — Zar se treba stoga čuditi, da i danas ima ljudi, koji ne vjeruju? Ima ih, koji ne bi vjerovali, da sam Bog opet sde se neba. No nekta nas to ne smeta. Sunce ipak sja, makar cijeli svijet toga ne priznava. Bog ipak postoji, makar to tko mu drago njeka.

3. All da znate, da Sin čovjeki ima na zemlji vlast oprastati grijehe. Isus ovo kaže, da im bičodano dokaže svoje božanske poslanje, pa odmah izva oprastanja činil duho: jednom riječi ozdravlja uzetoga. Tko može sada još nijekati ili sumnjati? Sv. Pismo ne kaže, da su pismonanci sada vjerovali. Vjerojatno su i dalje ostali tvrdokorni u nevjeri; nego narod, koji je okolo stajao, vjerovao je. Pobojao se, veli Sv. Pismo, i slavio je Boga. Pobojao se, jer je naslatisu u tom čovjeku Isusu samog Boga, koji je silao se neba. I slavio je Boga, koji je dao toliko mođe ljudima. Vjera i znanje se ne sključuju, ali tebe vjeruju oni, koji su učeni, jer su mnogoput radi svog znanja oboli, a koji nisu učeni, nisu ni oholi, pa zato lakše vjeruju. Vjera je zapravo

Sv. Elzear i sv. Delfina

Elzear ili Elzezar rođen je g. 1265. u piemćčkoj obitelji Sabran u Provansu (Francuskoj). Majka Laudina, »Dobra griješka« prikazala je svoje novorođeno Beu. Iz svega je srca molila: Bože, namni već sada u krunoj nevolnji ovo moje dijete radlje negoli da Tebe ono ikada uvrijedi smrtnim grijehom. Dijete je od svojeg najrtinijeg djeljinstva ođavalo težnju prema Bogu. Kao sedmogodišnjí dičak bio je predan na odgoj svom ujaku benediktinskom opatu u Marselji. Tu je napredovao u kreposti i znanju. Zanosila ga je samo želja, da propovijeda Ewangelje poganima i da za raspjeta Spasitelja kade svoju krv.

Duo mladić sklopio je na želju napuljskoga kralja Karla II. ženidbu s dvanaestogodišnjom groficiom Delfinom, jedinicom bogate piemćke obitelji Gliandve. Nakon svadbene svečanosti rekla je Delfina svomu mužú: »Ja sam u ovu ženidbu ušla samo na želju svojih roditelja protiv svoje volje, jer sam već Isusu i Mariji obećala, da ću do kćosca života sačuvati svoju djječiansku čistotu. Tvoja požobnost mi je jamstvo, da ćeš ti odobriti ovu moju odluku i da ćeš se i ti prizakati Bogu za žrtvu. Kako će onda naša ženidba biti Bogu draga? Elzeaz se neobitno tomu razveselio i odgovorio: »Predrag! Tvoje su želje velike. Boljm se svoje silaznosti i iskauću ću prije svoje sile nego li učinim zavjet po tvojoj želji. Medutim obećavam ti, da ću uz milost Božju potpuno udovoljiti tvojoj želji i da ću te ljubití kao sestru u Isusu.»

Oboje su neprestano molili za milost ustrajnosti u svom zavjetu, često postili o kruhu i vodi, a Elzeaz je nosio neugodan pokornički pojas.

Kad je brak ostao bez djece, roditelji su tome žestoko prigovarali, ne znajući što je na stvari. Zbog toga je Elzeaz mnogo pretrpio. Nakon sedam godina braka umrla su Elzeazarovi roditelji. Elzeaz je sam preuzeo upravu svoga ogromnoga posjedá i bogatstva. Ali on se je samo smao upravitelem Božjega vlasništva i upotrebljavao svoje bogatstvo tako

dar Božji, koji uspijeva pod toplim sunćem milosti Božje. Tko je ponizan, bio on učen ili neuk, ima vjeru. Pravo znanje ne nadima, nego dovodi do poniznosti i vjere, i što je tko više ućen, ima i dublju vjeru. Kad su Pastera pitali, kako to, da je on, tako ućen čovjek, pobozan kao kakav brenijski seljak, odgovorí: To mi je drago, samo bih volio, da sam još više ućen, da bih tada, bio pobozan kao bretúnjaka seljakinja. Vjera i znanost ludo skupa kao dvije sestare: vjera malo naprijed, i svijetli znanost, a znanost za njom, a nikad jedna proti drugoj.

čast Boga. Siromasi su uvijek dobivali obilna milostinj. Svaki dan ih je švančest bilo kod njegova stola. Često je posjećivao bolnicu, kao i sv. Delfina, sam je njegovog bolesnika, datus njihove rane. Jednom je posjetio fešt gubavca sa strašnim ranama. Hrabo im se približio, timo ih ljubazno i zatim ih poljubio kao svagode Spasitelja. U tom času gubavci su ozdravili i kuća se napunila divnoga mirisa. Kad su ga pitali, zašto je tako ljubazan sa siromasima, rekao je: »Bog je tako dobar, kad hoće da prima od nas malene darove i time nam hoće da dade prolaz, da molimo: Dođí kraljevstvo Tvoje!«

Kralj Karlo II. doo mu je dobro Arlonu. Pođložni su se pobunili protiv novoga-francuskog gospodara. Ali ih je Elzeaz

zeaz svojom velikodušnom dobroćom i blagoku sklonu, da su ga pokajnički molili za oproštenje. Njegovu se armovslavađavaru čudila i sama Delfina. On joj rekao, da nisi ne bi bilo, kad bi ga podanici i činčali, jer je Spasiteelj još više za nes pretrpio.

Nakon pet godina u službi kralja Karla II. ođišao je Elzeaz s Delfinom u Francusku i tu je stupio u treći red sv. Franje. Iza dvije godine povzao ga kralj opet za ođgojitelja prijestolonasljednika Karla G. 1323. poslao ga je kralj Karlo u Paris da smubi zaručnicu za prijestolonasljednika. Za vrijeme toga posla teško je obolio, primio dirilivom poboznuću svete Sakramente i umro 27. rujna 1323. Papa Urban V. njegov krsni kum — prošao ga je svetim g. 1369. još za života Delfina. Ona je umrla te iste godine 28. studenoga. Oboje počivaju u franjevačkoj crkvi u Aptu. Crkva slavi spomen sv. Elzeaza 27. rujna, a sv. Delfine 9. prosinca.

Papinske visoke škole

Kao što u prošlim vijekovima tako Pape nastoje da se i danas podignu katolička sveučilišta u svim krajevima svijeta. Mnoga od tih su i na velkom glasu, kao n. pr. PAPIJSKA UNIVERSA SV. TOME AKVINCA u Mantli, na Filipinama, koja je u lanjskoj školskoj godini brojila 20.000 slušata, s 8 fakulteta. Ona izdaje 10 revija, te ima svoju vlastitu radio-emisionu stanicu. »FORHAM KATOL. SVEUCILISTE« u New-Jorku smatra se najvećim katoličkim sveučilištem na svijetu s 292 profesora i 15.000 slušata. Izdaje 10 stručnih revija; onda SAINT-LUIS UNIVERSITY u Missouriju s 9000 slušata; 125 profesora. Ono zdaje 9 znanstvenih revija, od kojih je najvažnija »HOSPITAL PROGRESS«; glasovito glasilo liječničkog udruženja s 500.000 pretplatnika. Ali putstvo na strani danas katol. sveučilišta po svijetu, već bav mo se ualiko s papinskim sveučilištima u Rimu, u sjelju Pape, u središtu kršćanstva. S veseljem možemo odmah kazati, da u katoličkom Rimu čvatu visoke papinske škole, osobu lo za odgoj katol. svećenstva, koje onamo brojno dolazi iz svih pet dijelova svijeta, da prini u tim školama obrazuju uma i odgoj duše, da izgrađeni u bliziní Najsvetijega Kristova na zemlji šire luč prave prosvjete po cijelom svijetu ne isključivši črnu Afriku ka ni ledení Artik.

Najglasovitije papinsko sveučilište u Rimu je t. zv. »GREGORIANA«, kojom upravlja Družba Isusova. Osnovana je od Sv. Ignacija Lojolskoga sv. Franja Borgia i Pape Julij III. god. 1562. Ona ima 3 fakulteta: teološki, mislološki, kanon. prava, filozofije, povijesti i mislološke s oko 2.500 slušata, koji prpadaju 53 narodima. Broji 90 profesora. Ona izdaje 14 znanstvenih revija. Medu svojim dá njma broji 8 svećata, 30 blaženih, a među njma je i

naš Hrvat, bl. Marko Križevčan n; 14 Pape, među kojima je Lav XIII. 60 kardinala, veliki broj nadbiskupa, biskupa, mnogo tisuća svećenika, pastira duša po svim dijelov ma svijeta. Na Gregorijani postojí i stolice ruske filozofije i stolice stolice stolice prava.

Papa Pio XI. god. 1927. stavio je pod vodstvo ovog sveučilišta, »INSTITUT ZA VIŠU VJERSKU NAOBRABU«, koji inače radi samostalno, a broji oko tisuću slušata svjetovnjaka.

Udružen s PAPIJSKIM SVEUCILISTEM GREGORIJANOM je i PAPIJSKI BIBLICKI INSTITUT osnovan od Pape Pija X. god. 1909. uz veliku suradnju O. Fonćka. Cilj mu je, da svim sredstvima moderna n znanosti spremi obilnije i vrijednije poznavaoce i branitelje nauke i istinitosti Svetih Knjiga. Ona sprema valjanne profesore u bibličkim i orijentalnim znanostima, jer u tom visokom Institutu postojí i orijentalni fakultet, biblički muzej i dragocjena biblioteka specializirana za bibličke istočne nauke s 150.000 knjiga. Izdaje tri ciljenije revije i neke serije ućenih bibličko-orijentalnih studija, te organizira javna predavanja u ovim p tanjima.

BIBLICKI INSTITUT ima svoju podržnicu u Jerusalemu, dobro uređenu za proučavanje povijesti Istoka, bibličke arheologije i topograf je Svete Zemlje. I ova podržnica u Jerusalemu je tako ciljenjna u znanstvenom svijetu radi iskopanja, koje vodi u uvali Jordana i u okolici Mrtvog mora. U izdanju »ACTA PONTIFICII INSTITUTI BIBLICI« daje se točan pregled cjelokopnog rada, što ga vrši ovaj Institut na ovom seljakotom polju u korist Crkve i znanosti.

Udružen s »GREGORIJANOM« je i »PAPINSKI INSTITUT ZA ISTOCNE NAUKE« osnovan od Pape Benedikta XV. god. 1917. za proučavanje kršćanskoga Istoka i istočne krkvene znanosti te rada oko sjednjenja istočne sa zapadnom Crkvom.

Za odgoj rimskog svećenstva postojí u Rimu »PAPINSKO LATERANSKO SVEUCILISTE« osnovano od Lava XII. god. 1824. s teološkim i filozofskim fakultetom; kao i fakultetom crkvenog i civilnog prava.

Papa Urban VIII. osnovao je u Rimu god. 1627.: PAPIJSKO SVEUCILISTE sjepno sa zavodom, de PROPAGANDA FIDE, u kojemu se primaju mladići iz svih naroda, rasa i boja; da se sprema naučno i apostolski za rad u misijama među krivovjernačima poganima. Tu sveučilište ima bogoslovski i filozofski fakultet, a od god. 1933. ZNANSTVENI MISIJSKOSKI INSTITUT s mislološkim fakultetom.

PAPINSKI MEDUNARODNI INSTITUT »ANGELICUM« osnovan je od Pape Grigurja VIII. god. 1580. pod imenom »ZAVOD SV. TOME« za same domikančke dake. Od god. 1872. danas mu je dozvolta da daje akademske časti i da prima druge vanjske slušata. Papa Pijo X. god. 1909. preuredio je to sveučilište u današnjem obliku. Ima tri fakulteta: teološki, filozofski i crkvenog prava. Nastavnici su OO.Doktorkani.

PAPINSKO SVEUCILISTE »ANTONIANUM« osnovano je god. 1833. za pilotne franjevice ili Male Bratće s tri fakulteta. Na tom sveučilištu predavate naš hrvatski franjevac O. Balík na glasu u cijelom kat. svijetu radi svog naučnog teološkog rada.

PAPINSKI INSTITUT CRKVENE GLAZBE osnovan je god. 1910. od Pape Pija X., da daje mogućnost svećenstvu, da se nabožuje u divnom gregorijanskom pjevanju i crkvenim kompozicijama, te da proučava najzgodnije metode za podučavanje i vodstvo crkvenih pjevačkih zborova. (Svrljetak na strani 4.)

RAZUM I VJERA

Cesto se čuje da kršćanska Crkva traži od svojih pristata da slijepe prihvataju, što ih naučava (Nijemci to zovu Köhler-glaube). To ne stoji. Sam Isus je govorio svojim slušateljima da ispituju nauku, koju učí i veli: »Ako ne činim djela svoga Oca, ne vjerujte mi. A ako ih činim, ako ne čete da meni vjerujete, divilja vjerujte da spoznate i da se uvjerite, da je Otac meni i ja da sam u Ocu« (Iv. 10, 30). Nikleđem je povjerovao u Isusa i držao je da je Isus obećani Mesija tretći djela, koja je Isus tvorilo. »Zname«, rekao je, »da si uštitel od Boga poslan, jer nitko ne može činiti djela, koja ti činiš, ako nije Bog s njime« (Iv. 3, 2). Crkva veli: »Razum ide prije vjere i dovodi čovjeka do vjere ođjavom i milosti.»

Služba se razuma, koji on tóm prilikom vrši, može se u glavnome svesti na troje: razum prosuđuje činjenice, koje su prethodile ođjavu Kristovu, potom same činjenice koje su je pratile i koje je prate i napokon razum ispituje i prosuđuje i samo čeruje Kristove riječi.

Kršćanska je vjera usko povezana sa znanstvenim ođjavom, da ta je utirala put ođjavi Kristovoj. I već je ovo od najvećeg interesa za razum, da se u golum broju nezabožaca i usred vjerske tame, koja je vladala u svijetu i službe, koja se činila kumirima, našao jedan čisten narod, koji je visoko dugo zublju čiste spoznaje Božje i bio vrstan da dade odgovoren odgovor i na najteža pitanja vjere. Tom je narodu oćeao Bog po patrijaršima i prorocima da će poslati sv svijet Mzaiju, Okkupitelja, i ti su izvanredni poslanice Božji duhom Božjim poučeni natanako očertali prittike života Me-

sijina, njegove smrti, uskrsnuća i uzdažaja jednako kao i sadbinu, koja će stíci naku, ako ne bude htio priznati tog Mesiju.

Tko pozna historiju ljudskog naroda i sadbinu, koja ga je stigla, jasno spozna, da se sve dotlovno ispunilo, što je bilo rećeno po patrijaršima i prorocima.

A kad se je ispunilo vrijeme, poslao je Bog Sina svoga na svijet, da popuni starozavjetnu ođjavu i da je proširi. Da ta ođjava, koju je donio oćećani Mesija, ne propadne nego da se saćuva za sva vremena, osnovao je Isus, universalnu Crkvu, koja će trajati za sva vremena i navještati Ewangelje spasenja svima ljudima.

Isus je za svog života odabrao dvanaest Apostola i prije nego će oćíci k Ocu, šalje ih u svijet i govori im: »Danas mi je sv. val svata na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučavajte sve narode i křtiste ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učite ih, da drže sve, što sam vam zapovjedio i ovo ja sjet sa vama u sve dane do svršetka svijeta« (Mat. 19, 26). A da se uzgome održati jedinstvo u Crkvi, postavio je Isus apostola Petra za najvišeg poglavara te Crkve i oćećao mu je, da Crkva ne će nadvišadati ni vrata pakla.

Ta crkva stoji i danas unatoč neprestanih napadaja unutrašnjih i vanjskih nepriljkatá, dok su stotine drugih uređaba, koje su ljudi osnovali i u koje nije nitko dirao, pa ih štítala i vlast, same od sebe propale.

Izgubio je Vjeru, ali nije izgubio obćenje Božanskog Srca. Branku je prvi puta izva petnaest godina brakovno žívota postalo kao čudno pato doši. Ojaeto se umoran od svih lutanja, od bregu, što ga je smaklo u žívotu. I danas, na visokoj planini, daleko od svijeta, došao je za Branka velikí čas. Razmišljajućí o prošlosti dugo je netremice gledao u umirućí pogled Gospodina. Sjeto se u vodopada, i svojih misli kral njega. Čijela njegova prošlost javila se u nekom drugom svijetu. I mladíć je u duhu motrio sebe nad ponornu, svoj gorim i strašnijim — nego je onaj pod siopom.

III. Na ondaj odjednom je postao opet onaj malí Branko. Sa srazum u očima kleknuo je pred Raspjetim, i apostolskim riječima priznao Mu svaku vlast: »Gospodin moj, i Bog moj! Plakao je kao ljete. Izgubljени sin vratio se svome Ocu. Plakao je od sreće, što ga je Gospodin nakon dugih lutanja povzao natrag u Svój dom. Izgubljena ovca opet je bila u svom oćvinjaku.

II. A sada? Iza konaćnog smirjenja da se opet vrati u života? Ta ovdje mu je bilo tako ugodno, tako lijevo, ovdje na takoj planini Branko se zavolio gjenjara, i zaželio je, da se nikada više od njega ne rastane. Dugo je razmišljao, nije se mogao ođiuditi, da pusti sreću mar, koji je našao u pogledu Raspjeta. Odluka je pala. Branko je oćiudilo, i šta ga nije vezalo, da ostane u svijetu. On je oćiudao u sjenu Raspeta. Zatvorio je u samostanski ćeliju, da u miru i tihini bude do vijeka sa svojim Bogom, ušlim Spasitelem.

III. A križ na planini — stajao je i dalje, pred očima vjetra i ledu, nepobjediv od plju, ćećao je u umorne i opterćene putnike, koji su zalutali.

